

Желѣзко се смѣла.

Полковникътъ разбра мълчанието и като въздъхна заключи:
— Ти си храбъръ момъкъ, но и много мждъръ за възрастта си.
Дано онеправданото ти отечество има повече синове като тебе.
Богъ да ви е на помощ!

Двамата се раздѣлиха, както се раздѣлятъ синъ и баща
предъ неизвестността.

XVI.

ПРЕДЪ ПРАГА НА УЧИЛИЩЕТО.

Не се мина много — Желѣзко оздравя и се поправи.

Който не бѣше виждалъ Желѣзка следъ спасяването на
влака, не би го позналъ сега. Въ нѣколкото месеца той бѣ из-
растналъ, напълнѣлъ. И въ войнишката форма изглеждаше на
пъргавъ новобранецъ. Въ очитѣ му свѣтѣше възторга на каленъ
младежъ, очаквалъ да влѣзе въ казармата; по лицето му се от-
крояваше съзнанието за отговорното дѣло, на което е призованъ
Той възчакаше съ нетърпение да получи билета си отъ бол-
ницата и да замине за частта си.

Началникътъ на болницата го извика.

— Заповѣдайте, господинъ началникъ! — проговори съ ре-
шителенъ гласъ Желѣзко, като вдигна дѣсница за честь и така
удари токоветѣ на чизмитѣ си, че очитѣ на началника свѣтнаха
отъ възторгъ.

— Днесъ се получи заповѣдъ да те изпратимъ въ Военното
училище. Заради голѣми заслуги къмъ Отецеството, началството
иска да се изучишъ за да можешъ като офицеръ да бждешъ още
по-полезенъ.

— Слушамъ, господинъ началникъ!... Щомъ мога, ще по-
ложя всички сили да оправдая надеждата, която съмъ спечелилъ.

Началникътъ връчи билета и писмото на Желѣзка; по-
тупа го по рамото сърдечно и му пожела успѣхъ.

Желѣзко пакъ вдигна дѣсница за честь: тропна съ токо-
ветѣ на чизмитѣ и се отправи къмъ военното училище.

Сребърната камбана